

Αρμενιστής

Τόμ. 1, Αρ. 1 (2023)

Αρμενιστής

Ω, ΠΟΣΟ ΑΘΟΥΡΒΑ Η ΜΕΣΣΗΝΗ ΦΕΡΝΕΙ ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ (Αναδημοσίευση από ΤΑ ΝΕΑ 30-12-2022 - επιμέλεια Πέπη Ραγκούση)

Γιώργος Μαρκόπουλος

Copyright © 2023, Γιώργος Μαρκόπουλος

Άδεια χρήσης [#plugins.generic.pdfFrontPageGenerator.front.license.cc-by-nc-nd4/#](https://plugins.generic.pdfFrontPageGenerator.front.license.cc-by-nc-nd4/#).

Γιώργος Μαρκόπουλος

Ω, ΠΟΣΟ ΑΘΟΥΡΥΒΑ Η ΜΕΣΣΗΝΗ ΦΕΡΝΕΙ ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

(Αναδημοσίευση από ΤΑ ΝΕΑ 30-12-2022 - επιμέλεια Πέπη Ραγκούση)

Η μουν, κατά το όνειρο, οκτώ χρονώ, στον τόπο όπου γεννήθηκα, τη Μεσσήνη, σε γλέντι ύστερα από γάμο μεγάλο, μετά τη ταραχή του Εμφυλίου, όταν κάποιος «πήγαινε να αλλάξεις» είπαν στη νύφη. Και εκείνη πήγε, έβγαλε τα γοβάκια και τα πέπλα και ξαναγύρισε ανυπόδητη στο κτήμα, στο τραπέζι. Και ήταν άνοιξη, Πάσχα ήταν, η φύση γύρω ευωδίαζε και ο νεκρός που δεν βρέθηκε, κάπου πέρα μακριά ειρηνικά και λιώνει.

Ύστερα βρέθηκα στη θάλασσα. Καλοκαίρι, Κυριακή, ζεστή Κυριακή, και οι λουόμενοι, πολλοί οι λουόμενοι, φωνάζοντας χαροκοπούσαν. Ένα κορίτσι πιο πέρα μέρδεψα τα νύχια των ποδιών του με τα απλωμένα στην άμμο -στη χρυσή άμμο- χιλιάδες χαλικάκια και έκλαιγε, ενώ ένα αγόρι στην ηλικία μου, παιδάκι που μου έμοιαζε, πολύ μου έμοιαζε κιάλας, έτσι όπως καθόταν με τη μητέρα και τον πατέρα, σηκώθηκε, μπήκε στο νερό περπατώντας και καθώς το φως του ήλιου ήταν τόσο διάφανο – Ιούλιος και πρωί-προχώρησε, προχώρησε ώσπου το νερό το σκέπασε. Κανείς το συμβάν τούτο δεν πρόσεξε εκτός από μένα. Γι' αυτό, από τότε είναι -στον ξύπνιο μου- όπου φοβάμαι να κλείσω τα μάτια, καθότι στο βάθος του ορίζοντα είναι που επιπλέει, πάντα επιπλέει, ένα άσπρο καπελάκι με μαύρη κορδέλα και ταξιδεύει, ταξιδεύει σαν βαρκούλα.

Ύστερα το όνειρο με γύρισε στην πόλη «Όποιος γεννιέται μερακλής δεν ξέρει», ακουγόταν από κάπου ένα τραγούδι « δεν ξέρει τι να κάνει / πίνει και γίνεται μπεκρής / τον πόνο του να γιάνει». Και κάποιος το πήρε σοβαρά, κατάκαρδα το πήρε, και πιωμένον και ζαλισμένον

η μάνα του τον έδερνε -τον έγδερνε σωστότερα- καταμεσής, τον έγδερνε, του δρόμου. Κι εκείνος, ματωμένος στα μάγουλα, ξεσκισμένος, σαν μία κολόνα ατάραχος έστεκε έτσι ώσπου μετά, από λίγο μετά, σε μια κανάτα κόκκινο κρασί, στο «Παντοπωλείο» δίπλα, λιγάκι παραδίπλα «παίχτηκε, παίχτηκε η ζωή του»

Ένα ταξί ολόλευκο την άλλη μέρα -στο όνειρο, πάντα στο όνειρο- με μία κόρνα μεγαφώνου στη σκεπή, περνούσε από δρόμο σε δρόμο και από στενό σε στενάκι και ειδοποιούσε ότι την Κυριακή, την ερχόμενη Κυριακή, θα επισκέπτοταν την πόλη μας οι «ξένοι». Οπότε μαζευτήκαμε με τα καλά μας εκείνο το πρωί και εμείς, μαζευτήκαμε για να τους καλωσορίσουμε στην πλατεία μας, όπου μας μίλησαν για τα σχέδιά τους και για το καλό, μας μίλησαν, της πόλης μας. Ύστερα, κάτι εικονίτσες μάς μοίρασαν, σε εμάς τους μικρούς, με αγίους, καθώς και ένα σηματάκι -φλουρί, ψεύτικο, πού είχε μπερδεμένο το γιώτα το χι και το ρο. Κατόπιν, κατέβασαν τυριά κίτρινα, κιβώτια πολλά, και μπισκότα – γαλέτες, δεκάδες πακέτα, δεκάδες. Και ρούχα πάνω σε τραπέζια απλώσανε, ρούχα πολλά, φόρμες, γραβάτες και βρακάκια του κλίβανου και καπέλα και σακάκια και μαντίλες και φούστες. Και μας τα μοίρασαν οι ξένοι και φύγαν. Και από την άλλη μέρα, στους δρόμους μας, το παρδαλό ετούτο μασκάρωμα έβλεπες: γέρους με μπλουζάκια παιδιών, έφηβους με ρεντιγκότες μεγάλων, ακόμη και κοριτσάκια εννιάχρονα έβλεπες με αστραχάν γραιών.

Και στον ύπνο μου μέσα ετούτον τον βαθύ, δεν ξέρω πώς, δεν ξέρω πώς έφτασαν τα Χριστούγεννα, τα Χριστούγεννα εκείνης, της ίδιας της χρονιάς, αμέσως μετά. Και ο αδελφός μου όπως ήταν τότε, μικρός, να παίζει μελόντικα στην άκρη, είδα, του τραπεζιού. Κρύο έξω και ο πατέρας να καλεί τη μητέρα, υπό τους ήχους κάποιου πλανόδιου γραμμοφώνου, να χορέψουν. Να χορέψουν το «Θα ξανάρθεις, δεν μπορεί παρά μία μέρα να ξαναρθείς», το «Σου το' χα πει» ή τη «Μικρή Ρεζέντα». Εκείνη τρυφερά να τον απωθεί και να του κάνει νόημα με τα μάτια πως «δεν είναι σωστό μπροστά στα παιδιά» ώστε γυρνώντας πλευρό, τη στιγμή ακριβώς ετούτη, εγώ, εικόνες διάφορες μπροστά από τα μάτια μου έβλεπα να περνούν, όπως: η μαυροφορεμένη εκείνη γριούλα, με το μπαστούνι της και το γαϊδούρι της, που πουλούσε τσάι του βουνού και που εμείς, τα αδελφάκια τα δύο, γράφοντας στο παράθυρο την ορθογραφία μας, προσπαθούσαμε να καταλάβουμε από τη φωνή της τη γειτονιά όπου τη στιγμή εκείνη θα βρισκόταν. Τα μάτια, επίσης, της όμορφης εκείνης κοπέλας, χαμένης τώρα πια στην Αυστραλία, που επροθυμοποιείτο -αφιλοκερδώς επροθυμοποιείτο – να μας κάνει, όταν ήμασταν άρρωστα ενέσεις.

Η βιτρίνα, ακόμη, του ημιφωτισμένου -βράδυ- εκείνου φωτογραφείου, με τις φωτογραφίες της, ολόκληρων του Δημοτικού τάξεων φωτογραφίες. Με παιδιά, δεκάδες παιδιά, χρόνια -πολλά χρόνια τώρα- , που πριν από εμάς θα οδηγήθηκαν, έτσι -

σκεπτόμουν- με τα καλά τους, θα οδηγήθηκαν, πριν από εμάς προς τον θάνατο. Ή ο σκύλος, τέλος, εκείνος στην 'ξώπορτα που με κοίταξε, ατάραχος με κοίταζε, και «Δεν είναι κανείς εδώ» φώναξα εγώ και πάλι φώναξα, τρεις φορές.

Δάκρυσα, και έτσι καθώς έφευγα, το σπίτι χαιρέτησα και με του ενός χεριού μου τα δάχτυλα στον τοίχο, στη μάντρα τα ακούμπησα, ενώ του άλλου τον αντίχειρα στην πλάτη έσυρα του φτωχού σκυλιού και του μετέδωσα, του μετέδωσα λύπη.